

Bispen, der var færdig med at spise, sad tilbagelænet paa Stolen, med bægge Hænders Fingerspidser stukket ned i Vestelommerne over sin lille runde Mave; i denne Stilling havde han med tankefuld Opmærksomhed betragtet Provsten, mens denne talte; nu anbragte han Armene overkors paa Brystet, lagde Hovedet lidt paa Siden og sagde med et lille ironisk Smil:

„Hvad De dér siger, Provst Tønnesen, minder mig om en Mand, der kun vilde bruge den højre Arm til Arbejde, fordi denne — enten det nu saaledes er bestemt af Naturen eller det skyldes dens mere udstrakte Benyttelse — er stærkere end den venstre, hvilken han bestandig bar i et stramt Bind, for at den saa lidt som muligt skulde hindre ham i hans Bevægelser, hvorved den mere og mere svandt hen og til sidst helt lammedes. Ikke sandt . . . en saadan Fremgangsmaade vilde vi alle betragte som mildest talt temmelig aparte, ja ganske uforsvarlig. Men hvorfor skal da ikke ogsaa Statslegemet bruge baade sin højre og sin venstre Side, selv om den første — enten ved en Naturbestemmelse eller af anden Grund — for Øjeblikket er den mest udviklede? Var det dog ikke rimeligt, om vi ogsaa i det offentlige Liv bar os ad som en forstandig Mand, der skal bære en tung Byrde et langt